

Posudek bakalářské práce

Název: *Téma falza v díle Umberta Eca: Foucaultovo kyvadlo, Baudolino a Pražský hřbitov*

Autorka: **Lucie Doležal Nováková**

Předložena: **květen 2013**

Autorka si jako téma své bakalářské práce vybrala dílo italského spisovatele Umberta Eca, konkrétně problematiku falza. Eco sám se tématem falza zabývá ve svých teoretických pracích, které Lucii D. Novákové posloužily jako odrazový můstek v interpretaci vybraných románů. V době, kdy interpretace literárních děl bývá někdy až uměle psychologizující či neúměrně zdůrazňující biografické aspekty, se interpretace „Eca Ecem“, jak autorka svůj postup sama charakterizuje, jeví jako bezpečný a racionální přístup, díky němuž zůstáváme v relativní blízkosti původního Ecova autorského záměru.

Po úvodní části, kdy jsou představeny základní pojmy a přístupy k problematice falza, jak se s nimi setkáváme v Ecově teorii, následuje rozbor tří románů jmenovaných v titulu práce. Jde o díla, kde falzum ve svých různých podobách tvoří jádro příběhu. Každý román je nejdříve představen krátkým textem shrnujícím postavení daného díla v rámci Ecovy tvorby a stručně informujícím o „reáliích“ románu, se kterými Eco pracuje. Následuje převyprávění děje, aby bylo možno poté přejít k zhodnocení skutečných reálií příběhu, historických faktů a okolností vzniku daného falza, ať jde o rosenkruciánské spisy, či tzv. Protokoly sionských mudrců, svého času živící antisemitské nálady v Evropě. Na závěr každého oddílu se pak autorka snaží analyzovat, jak Eco s tímto falzem v románu pracuje a identifikuje určitou klíčovou oblast motivující vznik falza – např. tvorbu konspiračních teorií či potřebu vytvářet nepřítele. Tato analýza se opírá především o Ecovu vlastní teoretickou tvorbu. V závěru práce je shrnuto, jak se Ecův přístup k falzu a jeho vtělení do románu během let vyvíjel.

Celkově lze říci, že autorka si zvolila zajímavé téma a dokázala je také zajímavým způsobem prezentovat. Vychází především z pozorné četby samotných románů, dále se opírá o Ecovu teoretickou tvorbu a také o práce dalších autorů, kteří se jeho díly zabývají. Z množství prací, které se k tomuto tématu nabízejí, si dokázala vybrat takovou sekundární literaturu, která je skutečně relevantní. Práce má jasnou logickou strukturu a zůstává věrná svému vymezení. Dokonalému zarámování práce chybí pouze explicitní zdůvodnění výběru daných románů. Autorka tento fakt zmiňuje až v závěrečné části, a to spíše mimochodem. Znalci Ecova díla sice hned uhodnou, proč se práce týká právě těchto tří románů, přesto by si tato jinak zdařile strukturovaná práce zasloužila alespoň drobné zdůvodnění již v úvodu.

Z formálního hlediska lze vytknout občasné chyby v interpunkčních a diakritických znaménkách, především chybějící čárky v souvětích a vynechané háčky a čárky u českých i italských slov. U některých poznámek pod čarou chybí tečka, především u odkazů na literaturu. Na některých místech se také setkáváme s poněkud nešikovnou formulací (např. str. 11 poslední věta prvního odstavce).

Celkově bych byla práci hodnotila jako vynikající. Bohužel jsem v průběhu četby přišla na fakt, že celá jedna část – konkrétně převyprávěný obsah románu *Pražský hřbitov* (str. 70 – 76) – je přeložena z italské wikipedie. Ponecháme-li stranou důvěryhodnost wikipedie jakožto zdroje pro bakalářskou práci, je

smutné konstatovat, že nikde nenajdeme odkaz či zmínku o jejím použití. A to přesto, že text je přejet kompletně a je doplněn pouze o pár vlastních krátkých poznámek a o ilustrativní citace z románu. Vzhledem k tomu, že nejde o stěžejní část práce – román je převyprávěn pouze proto, aby se mohlo přistoupit k podrobné analýze a interpretaci – a vlastní analytická část práce je velice dobrá a autorka při ní prokázala detailní znalost tématu a konkrétních děl, navrhuji navzdory tomuto přestupku práci doporučit a hodnotit ji jako velmi dobrou.

V Praze 10. června 2013

Mgr. Vladimíra Polišenská,
oponentka